Taavi

Taavi

Peter Huizing

Schrijver: Peter Huizing
Coverontwerp: Robin Huizing
ISBN: 9789403941943
© peter huizing

Inhoudsopgave

1 Taavi 5
2 Vreemdelingen 7
3 De keuze 19
4 Lumisuoja 29
5 Heer Jarno 39
6 Een nieuwe dag 52
7 De diefstal 69
8 Het Valkennest 80
9 De oorlog der 'Ouden' 92
10 Verraad en vlucht 108
11 Terug 122
12 Weerzien 135
13 Het einde van de dag 149
14 Nieuwe inzichten 161
15 Heer Knaus en heer Silber 175
16 De veldslag 181
17 De leider uit het zuiden 188
18 Epiloog 198

1 Taavi

“Het is druk vandaag.”
Silja keek om zich heen. “Inderdaad Jukka. Het lijkt wel of er ieder jaar meer mensen zijn.”
Jukka sloeg een arm om zijn vrouw heen. “Dan moet ik je maar goed vasthouden. Wie weet raak ik je anders nog kwijt.”
Silja lachte. “Zo makkelijk kom je niet van mij af.” Ze tuurde in het rond. “Over kwijtraken gesproken… waar is Taavi?”
Jukka schrok: “Dat kind ook altijd. Onze zoon is veel te zelfstandig.”
Silja glimlachte. “Dat heeft hij van geen vreemde.”
Jukka wist perfect wie Silja bedoelde. “Maar ik ben geen twee jaar oud.” Hij haalde zijn schouders op. “Dan zullen we moeten gaan zoeken. Gelukkig is het hier veilig. Er zal hem niet snel iets gebeuren.” Hij zuchtte. “Bij de trainingswedstrijden van vorig jaar kwam hij nog nauwelijks vooruit. Dat was wel een stuk makkelijker.” Hij pakte Silja bij een schouder. “Blijf jij maar bij de honden. Ik vind hem wel.”
Jukka begon systematisch het wedstrijdterrein af te lopen. Er waren veel gezinnen met hun honden. De meeste van hen liepen los. Een paar waren aangelijnd. Een enkele hond was zo agressief dat hij in één van de omheinde velden was geplaatst. Deze velden waren aan de buitenranden van het gebied geplaatst. Op die manier waren ze zoveel mogelijk uit het zicht van hun soortgenoten en van de mensen.
Jukka werd onrustig toen hij het merendeel van het terrein doorzocht had zonder zijn zoontje te vinden. Waar was dat kind? Veel viel er niet meer te onderzoeken. Taavi was toch niet van het terrein weggelopen?
De enige plek waar hij niet gekeken had was het omheinde deel. Jukka wist dat daar nu een hond met de naam ‘Paholainen’ was. Het beest deed zijn naam eer aan. Het was een echte duivel. Jukka kreeg een onplezierig gevoel. Hij kende zijn Taavi. Het kind wist nog niet wat angst was. Hij zou toch niet…?
Jukka versnelde zijn pas. Hij liep rechtstreeks naar de omheining van Paholainen. In gedachten zag hij die duivel zijn onschuldige zoontje in stukken scheuren.
Het hart van Jukka stond stil toen hij een groep mensen bij de omheining zag staan. Ze wezen naar iets erbinnen.

Vreemd genoeg leken de mensen niet verschrikt of verdrietig. Jukka hoorde ze onderling met zachte stem praten. Er klonk meer verbazing dan ontzetting uit.
Jukka werkte zich door de rij mensen naar voren. Eindelijk kon ook hij zien wat er binnen de omheining was. Zijn adem stokte.
Paholainen lag midden in het veldje. Taavi lag er half bovenop. Zijn armpjes hield hij stevig om de nek van de duivelse hond. Taavi schaterde. De hond likte hem in zijn gezicht. Taavi vond het geweldig. Hij pakte één van de hondenoren en begon er zachtjes aan te trekken. Paholainen leek het allemaal goed te vinden.
“Jukka. Dat is toch jouw kind?"
Jukka keek opzij en knikte. Hij was niet in staat om iets te zeggen.
De man ging verder: “Wat heeft hij met mijn wilde hond gedaan? Nog nooit heb ik hem op iemand zo zien reageren. Ik geloof mijn eigen ogen niet.“
Jukka negeerde de man. Hij ging dichtbij, tegen het hek staan. “Taavi, kom je bij papa?”
Taavi keek om: “Papa.” Hij knuffelde Paholainen weer. “Hondje lief.”
Jukka knikte gespannen. “Ja, ik zie het. Maar we moeten naar mama. Kom je naar het hek?”
Gehoorzaam stond Taavi op. Gevolgd door de hond holde hij naar zijn papa.
Zodra het kon trok Jukka hem snel over het hek heen.
Jukka was opgelucht toen hij Taavi stevig in zijn armen had. Snel onderzocht hij zijn zoontje. Taavi leek niets te mankeren. Jukka zuchtte opgelucht. Hij kon het haast niet geloven. Hij draaide zich om en liep terug naar Silja.
Taavi keek over de schouder van Jukka en zwaaide: “Dag hondje.”
Zodra Jukka en Taavi uit het zicht waren veranderde Paholainen. Hij ontblootte zijn tanden en viel uit naar de mensen bij de omheining. Zijn baas schudde zijn hoofd in onbegrip. “En daar is mijn oude hond weer terug. Hoe is het mogelijk?”
Jukka gaf Taavi aan Silja zodra hij bij haar terug was. Silja keek hem vragend aan.
Jukka glimlachte: “Er was niets aan de hand. Taavi was met Paholainen aan het knuffelen.”
Silja schrok. “Niets aan de hand? Paholainen is toch…?”
Jukka knikte. “Maar niet met Taavi. Dit kind heeft iets met honden. Het zou mij niets verbazen als hij het over een poosje heel goed gaat doen bij de trainerstoernooien.”

2 Vreemdelingen

Ze waren terug in het dorp.
Weer had hij het jaarlijkse trainerstoernooi gewonnen. Jussi keek jaloers toe hoe Taavi door iedereen gefeliciteerd werd. Jussi zag zijn ouders naar Taavi lopen.
Hij snoof. Zelfs zijn eigen vader feliciteerde Taavi. Jussi stond zich te verbijten. Als dat jonge knulletje niet meegedaan had dan was hij nummer één geweest. Nu was hij weer tweede. Net als vorig jaar en het jaar ervoor. Sinds die Taavi erbij was had hij geen schijn van kans meer.
Simo tikte op zijn schouder: “Jussi, zullen we gaan?”
Jussi aarzelde. Zou hij met Simo en Risto gewoon weggaan?
Risto mengde zich in het gesprek: “Kom. Hier hebben we toch niets meer te zoeken.”
Het voelde voor Jussi als een nederlaag om zomaar weg te lopen. Hij schudde zijn hoofd. “Nee. We blijven nog even.” Hij knikte in de richting van Taavi. “We wachten totdat iedereen weg is bij die griezel.”
Hij reageerde op de afkeurende blik van Risto: “Het is toch een griezel. Het is niet normaal hoe alle honden op hem reageren. Hij is vast zelf half een hond. Daarom is het ook niet eerlijk dat hij meedoet.” Jussi hield zijn armen voor zich. “Waf waf. Ik ben Taavi. Ik ben een hondengriezel.”
Risto en Simo moesten lachen. Het zag er ook wel komisch uit.
Simo werd al snel weer ernstiger. “Kom Jussi. Laten we geen problemen zoeken.”
Die opmerking schoot bij Jussi in het verkeerde keelgat. “Ik zoek geen problemen.” Hij wees naar Taavi: “Hij is het probleem.” Hij keek boos naar Risto en Simo. “En hij zal het weten ook.”
Simo en Risto keken elkaar aan. Ze waren niet blij met de houding van Jussi. Maar ze wisten dat het geen zin had om tegen hem in te gaan. Zeker nu niet. Ze kenden Jussi langer dan vandaag. Gelaten bleven ze met hem wachten.
Taavi was blij. Het was natuurlijk leuk om het toernooi te winnen Maar het was het fijnste om zijn vader trots te zien.
Toch voelde Taavi zich ook altijd een beetje schuldig. Hij wist hoe hard zijn tegenstanders moesten trainen met hun honden. Hij niet. Op de een of andere manier wisten honden altijd precies wat hij wilde.
Ergens voelde het voor Taavi alsof hij die eerste plaats niet verdiende. Hij voelde zich ook altijd opgelaten als hij door iedereen geprezen werd.
Taavi keek op. Hij zuchtte opgelucht. De laatste mensen liepen weg.

Eindelijk had iedereen die dat wilde hem gefeliciteerd. Althans, dat vermoedde hij.
Taavi keek om zich heen. Hij zag alleen nog drie jongens staan. Zodra hij naar hen keek begonnen ze in zijn richting te lopen. Taavi keek nog eens goed. De middelste kende hij. Het was Jussi die vandaag als tweede was geëindigd. Die andere twee waren zo te zien vrienden van hem.
Taavi wachtte tot ze vlakbij waren. Hij groette: “Ha Jussi. Gefeliciteerd met je tweede plaats. Goed…”
Jussi onderbrak hem: “Jij hebt wel lef. Doe maar niet alsof je beter bent. Het enige dat jij bent is een valsspeler.” Jussi ging vlak voor Taavi staan. “Jij bent een griezel. Een hondenmormel.” Hij begon te blaffen. “Waf waf waf. Dat is de enige reden dat jij wint. Dat heeft niets met trainen te maken. Ik had nummer één moeten zijn.” Hij snoof en draaide zich om. “Kom Simo. Kom Risto. We gaan.”
Taavi bleef verbijsterd achter. Zijn blijdschap was verdwenen. Het kwam niet eens door de manier waarop Jussi tegen hem gesproken had. Het was ernstiger. Taavi wist dat Jussi gelijk had. Hij vond zelf immers ook dat het niet eerlijk was. Maar hij kon er toch ook niets aan doen?
Verdrietig liep hij weg.
“Taavi.”
Taavi keek om. Hij zag een jongen naar hem toe rennen. Het was Mikko. Taavi zuchtte. Mikko was zijn beste vriend. Ze deden samen veel leuke dingen. Maar Mikko was altijd heel erg druk. En nu wilde Taavi eigenlijk het liefst even rustig met zijn honden zijn.
Tegelijkertijd was Taavi ook blij om Mikko te zien. Iedereen wist van het anders zijn van Taavi dus Mikko ook. Maar in tegenstelling tot alle anderen scheen het Mikko niet te interesseren. Taavi was hem daar dankbaar voor.
Hijgend stond Mikko voor hem stil. Hij rilde. “Brr. Het is koud.”
Taavi knikte. Natuurlijk was het koud. Het was hartje winter.
Mikko stompte tegen zijn schouder. “Zullen we de bossen ingaan? Misschien kunnen we van de heuvel af glijden? Dan maken we weer sleeën, net als de vorige keer. Goed?”
Taavi schudde zijn hoofd. “Ik wilde net Mouhmous gaan borstelen. Dat is alweer een tijd geleden. Dus is het hard nodig.”
Mikko hield zijn hoofd schuin. “Mouhmous ziet er best goed uit. Volgens mij kan het nog wel een paar dagen wachten.”
Taavi was vastbesloten. “Het moet echt gebeuren. En daarna moet Solien ook nog.”
Mikko zuchtte. “Maar wat moet ik dan doen? Ik kan toch niet in m’n

eentje gaan sleeën?" Hij bedacht opeens wat. "Als jij nou met mij meegaat dan help ik jou daarna. Ik kan Solien wel borstelen. Dan hoef jij alleen maar Mouhmous te doen." Hij stompte Taavi weer tegen zijn schouder. "Ga nou mee."
Taavi gaf het op. Hij kende Mikko. Hij zou niet met rust gelaten worden totdat Mikko zijn zin kreeg. "Goed dan. Maar niet te lang. Ik moet echt mijn honden nog borstelen. En ik doe dat het liefste zelf. We gaan een uurtje. Niet langer. Afgesproken?"
Mikko grijnsde. "Afgesproken."

Silja zag de jongens naar de bosrand lopen. Ze glimlachte. Silja was blij dat Taavi zo'n goede vriend had. Ze had bezorgd toegekeken hoe Jussi en zijn vrienden tegen Taavi hadden gedaan. Ze had gezien hoe verdrietig haar zoon was weggegaan.
Gelukkig was Mikko achter Taavi aan gelopen. Die twee waren bijna onafscheidelijk. Van jongs af aan hadden ze vrijwel alles samen gedaan. Natuurlijk hadden ze in de loop van de tijd veel kattenkwaad uitgehaald. Maar ze hadden ook vaak anderen geholpen. Er zat zeker niets slechts in die jongens.
In zo'n kleine gemeenschap is vriendschap belangrijk. Dat zouden de jongens ook zeker gaan ondervinden als ze opgroeiden. In een dorp moet je van alles samendoen. En als je van elkaar afhankelijk bent is het een grote plus als je een goede band hebt.
De aandacht van Silja werd getrokken. Ze keek opzij. Eén van de honden had een korte piep laten horen. Het was duidelijk. Silja was niet de enige die Taavi nakeek. Ze zag dat de ogen van Mouhmous en Solien de jongens vol spanning volgden. Silja wist dat de dieren het liefst met Taavi waren meegegaan. Maar Taavi had blijkbaar aangegeven dat ze moesten blijven. En beide honden deden alles wat de jongen zei.
In gedachten knikte Silja. Taavi had een ongekend overwicht. Ondanks zijn jonge leeftijd had hij al drie keer met hun honden de jaarlijkse trainingswedstrijden gewonnen. Van alle stammen was hij telkens de nummer één geworden.
Silja was trots. En zijn overwicht gold niet alleen voor hun eigen honden. Het was gebleken dat ook de dieren van anderen gek op haar zoon waren.
Taavi was goed met honden. Silja vermoedde dat hij daar later wel iets mee zou gaan doen.
De gedachtegang van Silja werd plotseling onderbroken. Haar man riep. Hij klonk ongeduldig. Ze draaide zich om. "Jukka, ik kom al. Rustig maar."

Taavi blies op zijn handen. Ze waren al een tijdje bezig met het maken van de sleeën. Door de grotere takken moesten dunne twijgen gevlochten worden. Dat kon alleen met blote handen gedaan worden. Maar met deze kou werden de vingers al snel stijf.
Op dit moment had Taavi spijt dat hij zijn handschoenen uitgedaan had. Ondanks de warme adem die hij op zijn handen blies kon hij zijn vingers nauwelijks meer bewegen.
Mikko had blijkbaar dezelfde ervaring. Hij wreef zijn handen. “Kunnen we niet een halve slee maken?”
Taavi lachte: “En dan met je billen door de sneeuw zeker?” Hij schudde zijn hoofd. “Of een hele, of helemaal niet. Maar we kunnen ook weer teruggaan?”
Mikko gaf geen antwoord. Hij ging staan en tuurde in de verte. “Er komt iets.” Hij keek naar Taavi. “Volgens mij komen er mensen aan.”
Taavi ging meteen ook staan. Hij zag ze niet. “Hoeveel? Is het een grote groep?”
Mikko keek nog eens goed. “Ik denk het niet. Volgens mij zijn het er maar twee. Ze hebben maar één paard. Tenminste, voorzover ik kan zien.” Hij draaide zijn gezicht weer naar Taavi. “Moeten we het aan Jukka vertellen?”
Taavi schudde zijn hoofd. “Ik wil eerst zien hoeveel het er echt zijn. Of het er inderdaad maar twee zijn. Als we dat zeker weten, dan is er nog tijd genoeg om het tegen Jukka te zeggen.”
Eindelijk zag Taavi ze ook.
Mikko was opgewonden. “Wie kunnen het zijn? We krijgen ’s winters nooit bezoek. Wat zouden ze hier willen?”
Taavi haalde zijn schouders op. “Dat weet ik ook niet. Maar er komt hier niemand zomaar. Althans in de winter niet. Het moet wel iets belangrijks zijn. Anders kom je met die kou hier niet naartoe”
Mikko en Taavi vergaten hun sleeën. Ze hadden alleen maar oog voor het naderende gezelschap. Gespannen wachtten ze tot het groepje mensen dichterbij was. Totdat ze op een dusdanige afstand waren dat Mikko en Taavi de samenstelling van het groepje goed konden zien. Taavi wilde per se het aantal weten voordat hij het nieuws bij Jukka wilde melden. Dus bleven beide jongens kijken hoe de bezoekers hun kant op kwamen.
Mikko was de eerste die het zeker wist. “Het zijn er inderdaad twee. Eén zit op een paard en de ander loopt ernaast. Verder is er niemand.”

“Jukka?”
Silja stond voor hem. “Heb jij alles nu geregeld voor het jaarfeest? De

mannen zijn er klaar voor."
Silja lachte. "Net als vorig jaar zeker. Wie was ook alweer vergeten om de toortsen op tijd af te maken?"
Jukka keek sip. "Dat was vorig jaar. Dit jaar hebben we een ruime voorraad aangelegd. We hebben zelfs genoeg om tot aan de zomer te branden."
Silja knipoogde: "Dat zal hopelijk niet nodig zijn. Ik zal al blij zijn als we de hele nacht licht hebben. Anders wordt het erg moeilijk om al het eten en drinken te vinden. Dan hebben de vrouwen het allemaal voor niks gemaakt."
Jukka snoof: "Zelfs in het pikkedonker kan ik jouw eten vinden. Wees maar gerust."
Hij keek op. Mikko en Taavi kwamen schreeuwend aangehold: "Er komen mensen."
Mikko wachtte niet tot ze dichtbij waren. Tijdens het hollen riep hij hijgend naar Jukka en Silja. "Het zijn er twee. En ze hebben een paard. We hebben ze gezien."
Jukka was verbaasd. Bezoek in deze tijd? Hij riep zijn vraag naar beide jongens: "Wie zijn het?"
Taavi stopte voor hem. Hij haalde zijn schouders op. "Geen idee. Het zijn geen bekenden. Wat zouden ze komen doen?"
Jukka lachte. "Dat zullen we vast wel gaan horen."
Silja keek bezorgd. "Hebben ze wapens bij zich?"
Mikko en Taavi dachten na. "Daar hebben we niet op gelet."
Jukka keek naar Silja. "Die zullen ze vast wel hebben. Zeker in de winter kan het reizen gevaarlijk zijn in dit gebied. Alle dieren zijn hongerig. De beren zijn in winterslaap, maar de wolven zwerven overal. Dan wil je je wel kunnen verdedigen. Als ze wapens hebben wil dat nog niet zeggen dat ze kwade bedoelingen hebben. En het zijn er maar twee."
Hij keek naar de jongens. "Willen jullie de andere mannen roepen?"
Silja voegde er meteen iets aan toe: "En de vrouwen. We moeten de bezoekers natuurlijk welkom heten. Daar moet het hele dorp bij zijn."
Voordat ze uitgesproken was, waren de jongens al vertrokken.
Nieuwsgierig wachtten Jukka en Silja op het verschijnen van de twee mensen.

Mikko was naar links gegaan en Taavi naar rechts. Op het dorpsplein in het midden ontmoetten ze elkaar weer. Mikko was er het eerste. Zodra hij Taavi zag aankomen begon hij te praten: "Ik heb ze allemaal gehad. Jij?"
Taavi knikte: "Ik ook aan mijn kant. Zullen we weer naar mijn ouders

gaan?"
Mikko begon meteen te lopen. "Snel dan. Ik wil er wel zijn als ze aankomen."
Ze haastten zich naar de rand van het dorp waar Jukka en Silja stonden. Achter hen begonnen zich de andere dorpelingen te verzamelen. Er gebeurde nooit veel in de wintermaanden. Iedereen wilde natuurlijk aanwezig zijn bij zo'n plotseling bezoek.
In de laatste maand van het jaar was er sowieso niet veel meer te doen. Maar iedereen die wel ergens mee bezig was had zijn of haar werkzaamheden meteen laten vallen. De dorpelingen rekten hun nekken om maar niets te missen.

Twee mensen met één paard kwamen uit de bossen.
Een meisje zat op het paard. Donkere zwarte haren omlijstten een bleek gezicht. Groene ogen flitsten snel heen en weer. Ze namen alles in zich op.
Een man had het paard bij de teugels. Hij liep er rustig naast. Grijze haren piekten onder een muts vandaan. Ze pasten goed bij de grijze ogen die nieuwsgierig naar het welkomstcomité keken. Hij hief zijn hand op. "Licht en voorspoed."
Jukka hief ook zijn hand op en beantwoordde de groet. "Licht en voorspoed. Wat brengt u in onze streken?"
De oude man hield stil. "Wij zijn op doortocht. Maar we hebben het een en ander van uw dorp gehoord en wilden het graag bezoeken."
De wenkbrauwen van Jukka gingen omhoog. "Ik ben heel benieuwd wat u over ons vernomen heeft. Maar laat ik u eerst welkom heten. Uw paard kan hier aan de rand blijven. Ik zal zorgen dat het hooi en water krijgt. Als u mij volgt naar het dorpshuis dan zullen wij een maaltijd delen. En mocht u plannen hebben om hier te overnachten dan kunnen wij in ons dorpshuis een slaapplek creëren."
Het meisje steeg af. De man wond de teugels om één van de balken van de palissade die om heel het dorp lag.
Jukka had hierop gewacht voordat hij verder praatte. "Laat mij u voorgaan."
De dorpelingen weken uiteen om Jukka, Silja en de bezoekers door te laten. Daarna sloten ze achter hen aan. Mikko en Taavi waren de eerste die de bezoekers volgden.

Het dorpshuis was ruim genoeg voor alle dorpelingen. Iedereen had plaatsgenomen aan de lange tafels die het merendeel van de ruimte vulden. Twee haarden zorgden voor warmte. In het dorpshuis was het behaaglijk. Het merendeel van de mensen had hun warme jassen

uitgedaan en over de leuning van hun stoel gehangen. Jukka had de bezoekers naar de tafel geleid die het dichtst bij de hoofdhaard stond. Zelf was hij naast de man gaan zitten. Silja en het meisje zaten tegenover hen. Taavi zat aan de andere kant van de man.
Brood en hartige brij werden uitgedeeld met bekers donker bier. Jukka had gewacht totdat de bezoekers hun eerste happen hadden genomen. Toen richtte hij zich tot hen: “Het is nu tijd om kennis met elkaar te maken. Ik ben het dorpshoofd. Mijn naam is Jukka.” Hij wees naar Silja. “Dat is mijn vrouw, Silja.”
De grijze man slikte een hap door. “Ik ben Aurelio. Ik ben handelaar en onderzoeker. Mijn vloek is mijn honger naar kennis. Dat is de reden dat ik door allerlei streken reis. Tijdens mijn tochten heb ik wonderschone gebouwen gezien en bijzondere mensen. Ik heb kennis gemaakt met vreemde gebruiken en ik heb verrassende dingen gehoord. Noodgedwongen koop en verkoop ik af en toe objecten om in het levensonderhoud te voorzien.” Hij wees naar het meisje. “En dat is Roux. Zij heeft mij al op heel veel reizen vergezeld.”
Taavi boog naar het meisje toe: “Jouw naam is ‘Roe’? Net als van de duiven?”
Het meisje keek op van haar eten. “Ja. Zo spreek je het wel uit. Alleen schrijf je het anders.” Ze spelde haar naam.
Taavi dacht na. Wat werd dat eigenaardig geschreven. “Wat apart. Betekent het ook iets?”
Roux knikte. “Het betekent ‘roodharige’.”
Taavi keek haar verbaasd aan. “Maar…”
Roux onderbrak hem. “Ik weet het. Ik heb heel donkerbruine haren. Ze zijn bijna zwart. Maar blijkbaar ben ik met rosse haartjes geboren. Vandaar de naam.” Ze wees naar Taavi. “En jouw naam? Heeft dat ook een betekenis?”
Taavi voelde zich ongemakkelijk. Hij had liever een stoere naam gehad. “Mijn naam betekent ‘geliefd’”.
Roux glimlachte: “En? Ben je ook geliefd?”
Nu begon Taavi te blozen. Hij dacht aan de blikken van anderen. Hoe er achter zijn rug over hem gepraat werd. Aan Jussi en zijn vrienden met hun geblaf.
Taavi loog: “Ik denk dat de mensen mij wel mogen.”
Roux zag het ongemak bij Taavi. Maar ze wist natuurlijk niet wat er allemaal speelde. Ze besloot hem nog iets meer te plagen. “En ben je ook geliefd door een meisje?”
Taavi was helemaal van slag. Hij was niet gewend dat anderen er zomaar naar vroegen. En zeker niet iemand die hij net ontmoet had. Zonder iets te zeggen schudde hij zijn hoofd. Snel concentreerde hij

zich op zijn eten.
Na een paar happen bedacht hij dat het onbeleefd was om zo opeens het gesprek te beëindigen. Aarzelend keek hij weer naar Roux. Hij wist niet zo goed wat hij nu moest zeggen.
Maar Roux nam het woord: “Het spijt me Taavi. Ik had dat niet moeten vragen. Ik ben bij jullie te gast. Vergeef mij alsjeblieft.”
Taavi knikte. “Oh dat is goed hoor. Het kwam alleen zo onverwacht. Maar om je vraag te beantwoorden… ik heb geen vriendin.”
Silja had geïnteresseerd het gesprek gevolgd tussen Taavi en Roux. Ze meende iets op te merken tussen die twee. Het maakte haar blij en tegelijkertijd ook angstig. Blij omdat haar zoon eindelijk aansluiting leek te hebben met een meisje. Angstig omdat Roux waarschijnlijk snel weer weg zou gaan. En als er inderdaad iets tussen hen was, hoe zou Taavi zich dan voelen? Hoe erg zou hij teleurgesteld zijn als hij afscheid van haar moest nemen?

Mikko keek naar de tafel bij de hoofdhaard. Hij probeerde zich voor te stellen wat ze de bezoekers zouden vragen. Waarover zouden ze het hebben? Wat zou hij graag naast Taavi aan tafel hebben gezeten. Maar ja, hij was niet de zoon van het dorpshoofd.
Mikko zag hoe Taavi en het meisje druk in gesprek waren. Zou hij vragen waar ze vandaan kwam? Waarom ze hier waren gekomen? Waar zouden zij over praten?
Mikko zuchtte. Het eten was in ieder geval heerlijk. En er was ruim voldoende. Het gebeurde niet vaak dat er zo uitgepakt werd in de winter. Meestal werden de voorraden minimaal gebruikt. Niemand wist immers hoelang de winter dit jaar zou duren? Hoe lang er sneeuw en ijs zouden zijn? De winter leek ieder jaar weer langer te blijven.
Mikko haalde zijn schouders op. Des te langer kon hij het rustig aan doen.
Toch verlangde Mikko stiekem naar de lente, naar de zon. Ook al kwam er dan meer werk, het werd dan wel warmer. Mikko had genoeg van deze heftige kou.

De lege schalen waren opgehaald. Jukka en Aurelio zaten voldaan voor de open haard. Jukka hield zijn beker op. Donker bier werd uit een kan geschonken en gutste bijna over de rand. “Wat brengt u beiden hier? Ons dorp ligt niet echt op een doorgaande weg.”
Aurelio nam een slok. “Dat klopt. We zijn ook enigszins van onze route afgeweken.” Hij zette zijn mok op tafel. “Taavi is uw zoon.” Aurelio zei het als een feit. Niet als een vraag. “We hebben van hem gehoord. Bij de stammen gingen er verhalen over een jongen die uitzonderlijk goed

met honden om kan gaan."
Jukka knikte. "Dat klopt. Van kleins af aan waren onze Mouhmous en Solien niet bij hem weg te slaan."
Aurelio ging verder. "Maar niet alleen uw eigen honden. Hij schijnt een gave te hebben met alle dieren. Althans dat is het verhaal."
Jukka dacht even na. "Ik weet niet of hij dat met alle dieren heeft." Hij nam een slok. "Maar met honden zeker. Ik heb nog nooit meegemaakt dat een hond vervelend tegen Taavi deed."
Aurelio knikte: "Taavi is de reden dat wij hier zijn. Wij willen graag dat hij ons een paar weken vergezelt op onze reis."
Jukka was verbaasd. "Een paar weken? Waarom zou u hem voor zo'n periode mee willen? Wat zou hij moeten doen?" Hij schudde zijn hoofd. "Ik weet niet of hij dat wel zou willen. En bovendien denk ik niet dat mijn vrouw daar heel blij mee zou zijn."
Aurelio leek niet van slag te zijn. "Ik snap dat mijn vraag onverwacht komt. Het is logisch dat u de neiging heeft om nee te zeggen. Ik hoef ook niet meteen een antwoord. Als het mag dan willen we hier graag een paar dagen blijven. Ik vraag alleen maar of u er in die tijd over na wilt denken. Het zou voor Taavi een ervaring worden die hij anders nooit zou krijgen. Bovendien hoeft hij het niet voor niets te doen. Hij krijgt bij ons de mogelijkheid om zijn eigen geld te verdienen. Welke jongen van zijn leeftijd heeft dat?"
Jukka dacht na. Het geld interesseerde hem niet. Maar hij besefte dat het voor Taavi wel belangrijk kon zijn. En inderdaad zou hij met Aurelio een unieke kans krijgen om iets anders te zien dan hun dorp en de directe omgeving. Hij knikte. "Goed. Ik zal het er met mijn vrouw over hebben. Maar ik beloof niets."

Taavi was gevlucht. Hij had een smoes gebruikt om van Mikko af te komen. Meteen na het eten was Mikko naar hem toe gekomen. Taavi wist niet wat hem overkwam. De ene na de andere vraag werd op hem afgevuurd. Op het merendeel van de vragen had Taavi geen antwoord gehad. Maar dat had Mikko er absoluut niet van weerhouden om steeds weer een volgende vraag te stellen.
Mikko was niet te stoppen.
Op een gegeven moment had Taavi er genoeg van gekregen. Hij durfde dat niet tegen Mikko te zeggen. Dus had Taavi een beslissing genomen. Beter een smoes dan dat het tot een ruzie zou komen met zijn beste vriend.
Taavi liep naar de honden. Zogenaamd omdat ze nog eten moesten krijgen. Taavi had gelogen dat hij dat was vergeten. Toen Mikko had voorgesteld om mee te gaan had Taavi heel handig de nadruk gelegd

op de hoeveelheid werk die dat voeren inhield. Mikko had meteen zijn aanbod ingetrokken. Stiekem had Taavi daar om gegrinnikt. Mikko was liever lui dan moe. Dat wist Taavi maar al te goed.
Taavi ging op een bankje zitten dat vlak bij de hondenkennel stond. Nu moest hij even wachten. Hij kon immers niet meteen weer teruglopen. Mikko moest denken dat hij echt de honden aan het voeren was.
"Taavi?"
Taavi schrok op. Het meisje, Roux, stond naast hem. Ze glimlachte.
"Mag ik bij je zitten?"
Taavi knikte. Hij schoof een stukje op. Er was nu ruim plek op het bankje voor haar. Toch kwam ze dicht naast hem zitten. Taavi voelde zich een beetje ongemakkelijk. Hij wist niet goed hoe hij nu moest reageren. Taavi besloot om net te doen alsof er niets aan de hand was.
"Roux?" Het kwam er vreemd hoog uit. Taavi voelde zich meteen warm worden.
Roux lachte. "Ja Taavi?"
Taavi zocht wanhopig naar iets om te zeggen. "Eh… heb je broers of zussen?"
Roux keek ernstig. "Dat weet ik niet."
Taavi was verbaasd. "Weet je dat niet?"
Roux schudde haar hoofd. "Als klein meisje ben ik aan een man meegegeven. Ik heb een heel vaag beeld van mijn moeder. Maar van mijn vader en de rest van het gezin weet ik niets meer."
Taavi schrok. "Meegegeven? Waarom dan?"
Weer schudde Roux haar hoofd. "Ik weet het niet. Ik denk dat mijn ouders geen geld hadden om voor mij te zorgen. Of misschien wilden ze mij gewoon niet. Ik weet niet wat de reden was."
Zoiets had Taavi nog nooit gehoord. "En die man dan? Wat was dat voor iemand?"
Roux kreeg een verbeten trek op haar gezicht. "Daar wil ik het liever niet over hebben."
Maar de nieuwsgierigheid van Taavi was gewekt. "Was dat Aurelio?"
Roux keek strak naar Taavi. "Nee. Dat was niet Aurelio. Daar ben ik pas veel later bij gekomen."
De vragen bleven bij Taavi omhoogkomen: "Hoe is dat dan gegaan? Heeft die ander jou ook weer weggegeven?"
Roux verzonk in gedachten. "Nee. Niet weggegeven. Die andere man had mij dingen geleerd die mij voor Aurelio interessant maakte. Ik weet niet precies wat Aurelio heeft gedaan of tegen hem heeft gezegd. Ik weet wel dat ik opeens bij die ander weg mocht. Sindsdien reis ik met Aurelio mee." Ze keek weer naar Taavi. "En nu zit ik naast jou."
Taavi voelde haar been tegen het zijne. Hij kuchte. "Inderdaad."

Roux pakte zijn hand. Ze glimlachte naar Taavi. “Vind je het erg?”
Taavi haastte zich om te antwoorden. “Nee, zeker niet erg.” Meteen vervloekte hij zichzelf. Dat klonk wel heel gretig. Hij deed zijn best om nonchalant te klinken: “Het is wel oké.”
Roux lachte. “Oké hè?” Ze boog naar hem toe. “En is dit ook oké?”
Taavi voelde hoe ze zijn wang kuste. Als door een horzel gestoken sprong hij op.
Roux trok hem zachtjes weer naast haar op het bankje. “Het spijt me dat ik je liet schrikken. Als je het naar vindt dan zal ik het niet meer doen.” Ze keek hem diep in zijn ogen. “Vind je het naar?”
Taavi slikte. Hij schudde zachtjes zijn hoofd. Hij vond het helemaal niet naar. “Nee. Ik had het alleen niet verwacht.”
Roux pakte zijn hoofd tussen haar handen. “Fijn dat je het niet vervelend vindt.” Ze bracht haar eigen gezicht dicht naar het zijne. “Ik vind jou leuk.” Ze kuste hem op zijn mond. Toen stond ze op. “Maar nu moet ik slapen. Ik zie je morgen wel weer.”
Taavi zag hoe ze in het donker verdween. Zijn gedachten draaiden in het rond. En zijn gevoelens gingen alle kanten op. Wat was er net allemaal gebeurd?

“Taavi is nog veel te jong. En wat weten we nou eigenlijk van die Aurelio? Wie weet hoe lang ze onderweg zijn?”
Jukka keek naar zijn vrouw. “Mijn eerste reactie was ook om nee te zeggen. Maar vervolgens begon ik na te denken. Aurelio heeft gelijk. Dit is een kans die Taavi nooit meer gaat krijgen. Een kans om iets van de wereld te zien. En hij zal er ook nog wat geld aan overhouden.”
Silja was niet overtuigd. “Maar hoeveel zou hij er dan voor krijgen? Wat moet hij precies gaan doen? En hoelang gaat het duren voordat ze Taavi weer terugbrengen?” Ze keek haar man aan. “Wat vindt Taavi er zelf van?”
Jukka haalde zijn schouders op. “Dat weet ik niet. Ik wilde het er eerst met jou over hebben.”
Silja herinnerde zich hoe erg Taavi gehecht was aan hun eigen dorp. Hij wilde zelfs nauwelijks mee op tochtjes naar naburige dorpen. Het had veel moeite gekost om hem mee te krijgen naar de toernooien. “Misschien moeten we de beslissing bij Taavi laten? Uiteindelijk is hij degene om wie het gaat.”
Jukka knikte. “Goed. We vragen het morgen aan hem. Hij heeft het recht om hierover mee te praten.”
Silja was blij dat ze een oplossing had gevonden. “Ik geloof dat de mening van Taavi het belangrijkste is. Wat hij vindt moet het zwaarste wegen.”

Jukka dacht even na. “Als jij dat wil. Goed. We laten Taavi zelf beslissen.”

3 De keuze

Taavi keek naar buiten. Er viel niet veel te zien in het donker. Het was dan ook nog vroeg. Zijn vader had nieuw leven geblazen in het haardvuur. De kamer begon langzaamaan behaaglijker te worden.
Taavi maakte zich geen illusies. Buiten zou het fors koud zijn.
Taavi hoorde het gekletter van de borden op tafel. Hij draaide zich om. Zijn vader liep net weg om lepels te pakken terwijl zijn moeder een pan met warme pap op tafel zette.
Silja keek naar Taavi. “Kom je ontbijten, Taavi?”
Jukka ging zitten. “Kom zitten. We moeten iets met je bespreken.”
Taavi nam plaats tegenover zijn ouders. Nieuwsgierig keek hij hen aan. Ze zagen er ernstig uit. Wat zouden ze te zeggen hebben?
Jukka schraapte zijn keel. “Hmm. Ik heb gisteren met Aurelio gesproken.” Hij keek naar Taavi. “Dat is die vreemdeling die gisteren is aangekomen.”
Taavi knikte. Dat wist hij al.
Jukka ging verder. “Hij had een voorstel.”
Silja mengde zich in het gesprek. “Maar we laten de beslissing aan jou over.”
Nu werd Taavi nog nieuwsgieriger. Wat voor beslissing? Waar ging dit over?
Jukka keek verstoord naar zijn vrouw. Hij zou het toch aankaarten? Weer richtte hij zich op Taavi. “Zoals je moeder aangeeft heb je een keuze.”
Taavi kon zich niet meer inhouden: “Wat voor keuze? Waar hebben jullie het over?”
Jukka raakte geïrriteerd. “Als jullie mij nou laten uitpraten dan kan ik het tenminste uitleggen.”
Hij haalde diep adem. “Aurelio heeft gevraagd of jij een paar weken met hen mee wil. Hij vertelde dat je er zelfs iets mee zou verdienen. Je moeder en ik hebben besloten dat jij zelf mag kiezen.” Hij keek Taavi aan. “En? Zou je dat willen?”
Taavi dacht na. Zoiets had hij absoluut niet verwacht. In eerste instantie voelde hij zich vereerd dat Aurelio hem mee wilde hebben. Ook voelde hij enthousiasme opkomen. Wie in het dorp zou zoiets overkomen? Niemand toch. Hij lachte in zichzelf. Zeker Mikko niet. Meteen kreeg hij twijfels. Dan zou hij Mikko een paar weken niet zien. En alle andere mensen in het dorp ook niet. Bovendien zou hij de honden een aantal weken moeten missen.
Taavi aarzelde. “Ik denk het niet. Ik geloof dat ik liever niet meega.”
Opgelucht ademde Silja diep uit.